

[Christmas Møller.]

naar jeg siger, at man fra Folketingets Flertalspartier ikke har vist nogen virkelig Forhandlingsvillie overfor vore Forslag. Og dog var Stillingen den, at der forelaa et Tilbud om, at man til Arbejdsløshedskassers Krisefond for de laveste lønnede Arbejdere skulde yde et offentligt Tilskud i Forhold til Medlemsbidraget paa 100 pCt., hvoraf de 60 pCt. fra Staten, de 30 pCt. fra Kommunen og de resterende 10 pCt. fra Arbejdsløshedsfonden. Jeg har maattet foretage en Ændring i det Forslag, jeg forelagde i Udvalget, med Hensyn til Arbejdsløshedsfonden, thi det er klart, at i det Øjeblik, man sætter en Bestemmelse ind om 10 pCt.s Tilskud fra Arbejdsløshedsfonden til disse Arbejdere, vil Arbejdsløshedsfonden, om jeg saa maa sige, blive ved at være i Virksomhed.

Vi satte endvidere en Bestemmelse ind om, at for Medlemmer, der oppebærer Understøttelse fra en Arbejdsløshedskassers Krisefond, kan Kommunen betale Kontingentet til Arbejdsløsheds-kassen paa Betingelse af, at Fagforeningen fritager den paagældende for Bidrag til Organisation, en Bestemmelse, som jeg ogsaa tror, man maa sige er fornuftig og rimelig. Thi naar den vedtægtsmæssige Understøttelse er udløbet, og man kommer over i den ekstraordinære Understøttelse, som kun er $\frac{2}{3}$ af den vedtægtsmæssige samt det Tilskud, Kommunerne kan yde for Familieforsørgere, kan Hjemmet være mere ribbet, saa kan Vanskelighederne være større, og saa, siger man, skal man drage Omsorg for, at det ikke ordnes saaledes, at Arbejderne maa gaa ud af Arbejdsløshedskassen, thi saa kommer, saaledes som vi saa mange Gange har drøftet det, de meget store Vanskeligheder for de paagældende. Vi krævede, at den faglige Organisation samtidig skulde vise sin gode Villie. Men dette er et Spørgsmaal, som er blevet meget lidt drøftet i Udvalget, fordi man overhovedet har sagt, at hvis man ikke ogsaa fik noget paa de ordinære Sætsler, vilde man i Virkeligheden ikke kunne være med.

Jeg tror, man maa være klar over, at hos os har i Virkeligheden Stillingen været den, at vi meget gerne vilde have en Ordning, som paabød Krisekasser. Dette er vi af Grunde, jeg ikke behøver her at komme ind paa, ogsaa som en Indrømmelse overfor Flertallet i dette høje Ting, vejet tilbage for; det har vi ladet være med at stille Forslag om, skønt det egentlig var det, vi principielt ønskede. Vi har — eller jeg i alt Fald — har derefter stillet det nævnte For-

slag som et, man kunde forhandle om; fra anden Side har man imidlertid ikke villet være med dertil.

Man kan derefter gaa videre og spørge: Hvorledes er da Stillingen i Dag? Jeg har jo nok set, at det ene Hovedorgan her i København „Social-Demokraten“ i Dag indeholder en Artikel om Sultens Riddere, og det er selvfølgelig os, der ikke kan være med til Regeringsforslaget i dets oprindelige Skikkelse. Men det er i Virkeligheden ikke berettiget at føre en saadan Tale. Spørgsmaalet vedrørende den her omhandlede Lovgivning er nemlig, om man skal skabe en Lovgivning af ordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse og videre frem, uden samtidig at stille et stærkt Krav om, at i det Øjeblik et Fag bliver for stort, hvorved der ikke mere er Arbejds muligheder i det, saa skal ogsaa Afgangen fra det over til andet Arbejde begynde. Og det kan jo heller ikke være andet end, at det Spørgsmaal maa komme frem, som allerede har været fremme: hvorledes det kan være, at Tiderne er saaledes, at vi arbejder med Arbejdsløshedstal paa omkring de 70 000—80 000 — nu bliver de jo kun offentliggjort en Gang imellem i Modsætning til de egentlige Beretninger, vi havde tidligere — samtidig med, at der Gang paa Gang til Offentligheden kommer Meddelelse om, at der er Efterspørgsel efter Arbejdskraft, som ikke kan honoreres. Dette er et Punkt, som den højtærede fungerende Socialminister virkelig ogsaa i Arbejdernes egen Interesse skulde skabe den Klarhed over, som vi har Krav paa at faa herinde.

Der blev sagt af den ærede Ordfører for Fællesudvalget her i Tinget (Einer Jensen), at det har ikke været muligt at faa at vide, hvad det konservative Parti vilde, hvis man kunde komme til en Forstaaelse om Krisekasser. Deri kan jeg ikke være enig med den ærede Ordfører. Jeg ser saaledes paa det — selv om man ikke kan nævne, hvad der er foregaaet i Udvalgsforhandlingen —, at den ærede Ordfører ikke kan være i Tvivl om, at jeg paa adskillige Tidspunkter under Forhandlingerne har sagt, at i det Øjeblik man kunde blive enig om Krisekasserne, vilde man fra vor Side ogsaa være villig til at være med til en Ordning om den midlertidige Hjælp, indtil Krisekasserne kunde komme i Orden. Og om dette — det har jeg nævnt paa et Tidspunkt, da vi stod vel en halvanden Maanedes Tid fra første Maj ... (Afbrydelse af Jønson.) . . Ja, første Maj — det ærede Medlem Hr. Jønson begynder at mumle dernede for dog at vise, at *han* er til Stede,